

Arrest

nr. 288 089 van 26 april 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bosnische nationaliteit te zijn, op 7 februari 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 januari 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2023 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 27 maart 2023.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 januari 2022 diende de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 19 april 2022 is de verzoekende partij niet komen opdagen voor haar verhoor naar aanleiding van het voormeld verzoek om internationale bescherming, waardoor zij geacht wordt afstand te hebben gedaan van haar beschermingsverzoek.

Op 29 juli 2022 werd het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op de hoogte gebracht van de verwittiging tot afstand van het verzoek om internationale bescherming.

Op 22 september 2022 kreeg de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten onder een bijlage 13. Tegen dit bevel diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 20 december 2022 werd dat bevel vernietigd door de Raad.

Op 5 januari 2023 werd opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten genomen ten aanzien van de verzoekende partij.

Dat bevel betreft de thans bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

“De heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam : H. (...)

voornaam : L. (...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : Genova

nationaliteit : Bosnië en Herzegovina

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van het/de volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Overwegende dat betrokkene opgeroepen werd om zich op 19.04.2022 aan te bieden bij de Dienst Vreemdelingenzaken, doch hieraan binnen de vijftien dagen geen gevolg gaf, wordt betrokkene in toepassing van artikel 51/5, § 1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen geacht afstand gedaan te hebben van dit verzoek om internationale bescherming.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Uit het arrest van de RVV d.d. 27.12.2022 blijkt dat betrokkene verklaarde zwanger te zijn. De vermoedelijke bevallingsdatum werd hierbij voorzien op 13.12.2022. De DVZ is op heden echter niet op de hoogte van de geboorte van een kind. Indien betrokkene ondertussen bevallen is, is het in het hoger belang van het kind om bij de moeder te blijven. Bovendien stipuleert artikel 74/14 dat zo nodig de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd kan worden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden, eigen aan de situatie.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verblijft in België met haar partner. Zij maken beiden het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Voorts verklaarde betrokkene bij de RVV zwanger te zijn. De vermoedelijke bevallingsdatum werd hierbij voorzien op 13.12.2022. De DVZ is op heden echter niet op de hoogte van de geboorte van een kind. Indien betrokkene ondertussen bevallen is, is het in het hoger belang van het kind om bij de moeder te blijven. Bijgevolg blijft de gezinskern behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf. Bovendien stipuleert artikel 74/14 dat zo nodig de termijn

om het grondgebied te verlaten verlengd kan worden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden, eigen aan de situatie.

Gezondheidstoestand

Betrokkene legde bij de RVV medische attesten neer. Uit deze attesten blijkt echter niet dat betrokkene op dit ogenblik in de onmogelijkheid verkeert om te reizen, noch dat een eventuele medische behandeling onbeschikbaar of ontoegankelijk zou zijn in het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf. Bovendien stipuleert artikel 74/14 dat zo nodig de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd kan worden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan de situatie.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM, artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag, artikel 9 van de Procedurerichtlijn en artikel 49/3/1 van de Vreemdelingenwet.

Zij licht haar eerste middel toe als volgt:

"1. Een vreemdeling die een verzoek tot internationale bescherming zoals voorzien in het verdrag van Genève indient, geniet op grond van het non-refoulementbeginsel van artikel 33 van dat verdrag een "voorlopig asielrecht": zolang niet over zijn verzoek is beslist, heeft hij een voorlopig verblijfsrecht.

Volgens dit artikel 33 kan geen vluchteling, op welke wijze ook, teruggeleid of uitgezet worden naar de grens van een grondgebied waar zijn leven of vrijheid bedreigd zou worden omwille van één van de vijf gronden vermeld in artikel 1A2, behalve hij ten aanzien van wie er ernstige redenen bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de veiligheid van het land waar hij zich bevindt, of die na een definitieve veroordeling wegens een bijzonder ernstig misdrijf een gevaar oplevert voor de gemeenschap van dat land.

Artikel 33 is van even groot belang als artikel 1A2, omdat dit de bescherming waarborgt van de vluchteling. Het is de hoeksteen van het Vluchtelingenverdrag.

Het is van toepassing op zowel erkende vluchtelingen als op verzoeksters van internationale bescherming, gelet op de declaratoire aard van de vluchtelingenstatus, d.w.z. dat men vluchteling is vanaf de indiening van het verzoek en niet vanaf de erkenning zelf (RvV 5 januari 2016, nr. 159.529).

2. Ook de Procedurerichtlijn bevat het non-refoulementbeginsel. Krachtens artikel 9, lid 1 mag een verzoekster in de lidstaat blijven totdat in eerste aanleg over het verzoek is beslist.

Artikel 9 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26/06/2013 luidt:

"Het recht om gedurende de behandeling van het verzoek in de lidstaat te blijven.

1. Verzoeksters mogen in de lidstaat blijven, louter ten behoeve van de procedure, totdat de beslissingsautoriteit overeenkomstig de in hoofdstuk III uiteengezette procedures in eerste aanleg een beslissing heeft genomen. Dat recht om te blijven houdt niet in dat de betrokkene recht heeft op een verblijfsvergunning."

In het arrest van de Grote Kamer van het Hof van Justitie in de zaak Gnandi (HvJ C-181/16, Sadikou Gnandi/Belgische Staat, 19 juni 2018, punt 42 en 67), werd uitdrukkelijk gesteld dat een terugkeerbesluit pas kan worden vastgesteld van zodra het verzoek om internationale bescherming werd afgewezen door de beslissingsautoriteit - in voorliggende zaak het Commissariaatgeneraal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Artikel 49/3/1 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat geen maatregel tot verwijdering van het grondgebied of tot teruggrijving kan gedwongen worden uitgevoerd ten aanzien van de verzoekster vanaf het doen van zijn verzoek om internationale bescherming, en tijdens de behandeling van dit verzoek door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, met uitzondering van de verzoekster bedoeld in artikel 57/6/2, § 3 Vreemdelingenwet.

3. Bovenvermelde bepalingen werden uitdrukkelijk geschonden.

Verzoekster heeft de nationaliteit van Bosnië en Herzegovina. Zij werd geboren te Genova op 27 november 2000. Verzoekster diende Bosnië en Herzegovina te verlaten, onder meer omwille van problemen ten aanzien van de Roma-gemeenschap. Verzoekster kwam in België toe. Zij diende op 24 januari 2022 een verzoek in tot het verkrijgen van internationale bescherming.

Een interview werd voorzien op 11 maart 2022 om 10u00, zoals vermeld op de bijlage 26quinquies van verzoekster. Een nieuwe afspraak zou vervolgens zijn voorzien bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 19 april 2022. Verzoekster was niet aanwezig op deze afspraak.

Op 29 juli 2022 wordt vastgesteld door de verwerende partij dat verzoekster “opgeroepen werd om zich aan te bieden op 19/04/2022. Hij/zij gaf hieraan binnen de vijftien dagen geen gevolg. Bijgevolg wordt hij/zij geacht afstand gedaan te hebben van zijn/zijn verzoek om internationale bescherming”. Tegen deze beslissing werd door verzoekster een vordering tot schorsing en nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De procedure is gekend onder RvV 281.244.

Er werd geen inhoudelijk oordeel geveld over het verzoek tot internationale bescherming.

Bovendien zou in het geval van een vernietiging van de beslissing, waarbij door verweerder werd vastgesteld dat de verzoekende partij “afstand” zou hebben gedaan van het verzoek tot internationale bescherming, verzoekster zich opnieuw bevinden in een procedure tot internationale bescherming.

De bestreden beslissing, waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt opgelegd aan verzoekster, dient hierom te worden vernietigd.”

De verzoekende partij betwist niet dat zij geen gevolg heeft gegeven aan de afspraak van 19 april 2022 naar aanleiding van haar verzoek om internationale bescherming. Noch betwist zij dat in dergelijk geval de toepasselijke wetgeving voorziet dat zij geacht wordt afstand te hebben gedaan van haar verzoek om internationale bescherming. De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring dat zij indiende tegen de beslissing van de verwerende partij van 29 juli 2022 werd door de Raad verworpen bij arrest 286 875 van 30 maart 2023. Zodoende kan de verzoekende partij niet stellen dat zij zich momenteel in de procedure tot internationale bescherming bevindt.

Wanneer een terugkeerbesluit wordt genomen dient de verwerende partij na te gaan of de terugkeer naar het land van herkomst in casu Bosnië Herzegovina een schending van artikel 3 van het EVRM met zich zou kunnen meebrengen. In casu beperkt de verzoekende partij zich ertoe te stellen dat zij Bosnië en Herzegovina diende te verlaten, onder meer omwille van problemen ten aanzien van de Romagemeenschap. Zij geeft geen verdere toelichtingen aangaande haar vermeende problemen. Dergelijke vage en summier verklaring laat niet toe te besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Het staat de verzoekende partij echter vrij om een nieuwe procedure tot internationale bescherming op te starten. Op heden blijkt niet dat zij dit gedaan heeft. Nu haar verzoek om internationale bescherming definitief werd afgesloten en zij inmiddels nog niet gedwongen werd verwijderd van het grondgebied heeft de verzoekende partij geen belang meer bij haar overige grieven.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

De verzoekende partij licht haar tweede middel als volgt toe:

“1. Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG, dewelke staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing onder andere rekening te houden met de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM. Volgens de Grote Kamer van het EHRM kan artikel 3 EVRM immers geschonden worden indien er “grondige redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, ook al loopt hij niet het

risico om in zeer nabije toekomst te sterven, blootgesteld zou worden aan een reëel risico op een ernstige, snelle en onomkeerbare daling van zijn gezondheidstoestand die voor een intens lijden zou zorgen of op een significante daling van zijn levensverwachting, indien hij geen adequate behandeling, of géén toegang tot deze behandeling in zijn herkomstland zou krijgen” (arrest Paposhvili, § 183).

2. Verzoekster heeft de nationaliteit van Bosnië en Herzegovina. Zij werd geboren te Genova op 27 november 2000. Verzoekster diende Bosnië en Herzegovina te verlaten, onder meer omwille van problemen ten aanzien van de Roma-gemeenschap. Verzoekster kwam in België toe. Zij diende op 24 januari 2022 een verzoek in tot het verkrijgen van internationale bescherming.

De bestreden beslissing - het bevel om het grondgebied te verlaten - heeft echter als gevolg dat verzoekster zou dienen terug te keren, na haar verblijf in België, naar het land waarvan zij geacht wordt de nationaliteit te bezitten (Bosnië en Herzegovina).

De bestreden beslissing beperkt zich niet tot het vaststellen dat de verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft. In de Belgische Vreemdelingenwet werden immers de relevante definities van de Terugkeerrichtlijn hernomen in artikel 1 van de Vreemdelingenwet:

“5° terugkeer: het feit dat een onderdaan van een derde land, hetzij op vrijwillige basis nadat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot verwijdering, hetzij gedwongen, terugkeert naar zijn land van herkomst of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of naar een derde land waarnaar de betrokken onderdaan besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt gemachtigd of toegelaten tot het verblijf

6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt;

7° verwijdering: de tenuitvoerlegging van de beslissing tot verwijdering, namelijk de fysieke verwijdering van het grondgebied;”.

Hieruit blijkt dat een beslissing tot verwijdering, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, op zich reeds niet enkel vaststelt dat een vreemdeling illegaal op het grondgebied verblijft, maar eveneens een terugkeerverplichting oplegt.

De bestreden beslissing lijkt te stellen dat verzoekster dient terug te keren naar Bosnië en Herzegovina (“nationaliteit: Bosnië en Herzegovina”) en dit binnen een termijn van 30 dagen.

De motieven in de bestreden beslissing - dewelke zich ertoe beperken te stellen dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien met een geldig visum - geven evenwel geen blijk dat de verwerende partij op een zorgvuldige wijze heeft rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsbeslissing (zie hieronder).

3. De motieven in de bestreden beslissing geven geen blijk dat de verwerende partij heeft rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij voorafgaandelijk het nemen van de verwijderingsbeslissing.

Verzoekster heeft de nationaliteit van Bosnië en Herzegovina. Zij werd geboren te Genova op 27 november 2000.

Verzoekster diende Bosnië en Herzegovina te verlaten, onder meer omwille van problemen ten aanzien van de Roma-gemeenschap. Verzoekster kwam in België toe. Zij diende op 24 januari 2022 een verzoek in tot het verkrijgen van internationale bescherming.

Nadat verzoekster zich had aangemeld tot het indienen van een verzoek tot internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken, verzocht hij onmiddellijk tot het verkrijgen van materiële hulp door Fedasil. Verzoekster is hiertoe zelf niet in staat.

Verzoekster werd hierom opgevangen door Fedasil. Een volwaardig recht op materiële hulp werd toegekend. Hij verblijft hierdoor in het opvangcentrum van Kapellen en, vervolgens, het opvangcentrum van Koksijde. Verzoekster vormt derhalve een kwetsbaar persoon, hetgeen de noodzaak onderstreept van deze materiële hulp.

Verzoekster verblijft in het opvangcentrum samen met haar directe familie, waaronder haar schoonmoeder: H. B. (geboren op 2 maart 1979 te Vlasanica, hebbende de nationaliteit van Bosnië en Herzegovina) en zijn twee schoonbroers: de heer H. B., geboren op 10 december 2000 te Butmir Ilidza, hebbende de nationaliteit van Bosnië en Herzegovina, RR: (...) en de heer H. A., geboren op 28 februari 1999 te Sarajevo, hebbende de nationaliteit van Bosnië en Herzegovina, RR: (...).

Daarnaast verblijft zij in het opvangcentrum bij haar man: H. I., geboren op 3 mei 2003 te Butmir, RR: (...), hebbende de nationaliteit van Bosnië en Herzegovina, RR: (...). Verzoekster en haar man verkregen recent hun eerste dochter E. Zij werd geboren op 5 december 2022.

Verzoekster zou door de bestreden beslissing, dewelke enkel betrekking heeft op verzoekster, worden onttrokken van zowel haar familie als haar gezin. Het staat nochtans vast dat verzoekster bij haar directe familie verblijft. Verzoekster verblijft bij haar man en haar, zeer recent geboren, dochter E.

De minderjarige E. werd pas geboren op 5 december 2022 en heeft derhalve nog veel zorg nodig. De nabijheid van haar vader is derhalve essentieel.

De loutere vermelding in de bestreden beslissing dat de termijn van het grondgebied kan worden verlengd, getuigt er derhalve niet van dat met de private belangen van verzoekster op een zorgvuldige wijze werd rekening gehouden.

De bestreden beslissing zou immers als gevolg hebben dat zij zowel het grondgebied als het opvangcentrum moeten verlaten, aangezien de materiële hulp (opvang) vanwege Fedasil een einde neemt bij afloop van het bevel om het grondgebied te verlaten (ingevolge artikel 6, §1 Opvangwet). Het blijkt nochtans dat de verzoekende partij onvermogen is en zij derhalve afhankelijk zijn van de materiële hulp vanwege Fedasil. De hulp die zij verkrijgen is onontbeerlijk. Het hierom verblijven zij steeds in het opvangnetwerk van Fedasil. Hierdoor kunnen zij voorzien in hun essentiële basisbehoeften (zoals voeding, onderdak en hygiëne). Dit geldt in het bijzonder voor de pas geboren E. Zij heeft nog veel zorg nodig omwille van haar zeer jonge leeftijd. De bestreden beslissing raakt haar belangen dan ook op duidelijke wijze, terwijl de gemachtigde deze belangen op een onvoldoende en onzorgvuldige wijze in overweging heeft genomen.

Voorts zou door de bestreden beslissing de verzoekende partij worden gescheiden van zijn familie die bij hem verblijven in het opvangcentrum. De familie van de verzoekende partij is met haar samenwonend, hetgeen de onderlinge band tussen hen benadrukt. De bestreden beslissing zou daarnaast als gevolg hebben dat verzoekster zou worden onttrokken van haar vertrouwde omgeving in België.

De bestreden beslissing heeft derhalve een verregaande impact op de private belangen van verzoekster, terwijl niet blijkt dat de gemachtigde voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing heeft rekening gehouden met de lange tijd dat verzoekster verblijvende is in België.

5. Omwille van bovenvermelde redenen, dringt zich een schending op van artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplichting."

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar

gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Dit artikel stelt specifiek dat met deze elementen rekening moet worden gehouden bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

De bestreden beslissing bevat hieromtrent concrete motieven, namelijk:

“Hoger belang van het kind

Uit het arrest van de RvV d.d. 27.12.2022 blijkt dat betrokkene verklaarde zwanger te zijn. De vermoedelijke bevallingsdatum werd hierbij voorzien op 13.12.2022. De DVZ is op heden echter niet op de hoogte van de geboorte van een kind. Indien betrokkene ondertussen bevallen is, is het in het hoger belang van het kind om bij de moeder te blijven. Bovendien stipuleert artikel 74/14 dat zo nodig de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd kan worden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden, eigen aan de situatie.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verblijft in België met haar partner. Zij maken beiden het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Voorts verklaarde betrokkene bij de RvV zwanger te zijn. De vermoedelijke bevallingsdatum werd hierbij voorzien op 13.12.2022. De DVZ is op heden echter niet op de hoogte van de geboorte van een kind. Indien betrokkene ondertussen bevallen is, is het in het hoger belang van het kind om bij de moeder te blijven. Bijgevolg blijft de gezinskern behouden bij een terugkeer naar het land van herkomst of vroeger gewoonlijk verblijf. Bovendien stipuleert artikel 74/14 dat zo nodig de termijn om het grondgebied te verlaten verlengd kan worden om rekening te houden met de specifieke omstandigheden, eigen aan de situatie.”

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij betoogt zal haar gezinsleven niet aangetast worden nu het hele gezin een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen. Waar zij verwijst naar de opvang die zij verkregen heeft merkt de Raad op dat zij als verzoeker om internationale bescherming recht had op een opvangplaats. Het recht op opvang loopt ten einde wanneer de procedure betreffende het verzoek om internationale bescherming afgelopen is en de eventuele beroepsprocedures uitgeput zijn. Hetgeen in casu het geval is. Bovendien kan de verzoekende partij, zoals aangegeven in de bestreden beslissing, een gemotiveerd verzoek indienen tot het verlengen van de termijn om het grondgebied te verlaten.

Met haar betoog toont de verzoekende partij geen schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, noch toont zij aan dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zou zijn of niet met de nodige zorgvuldigheid werd genomen. Evenmin wordt een schending van de materiële motiveringsplicht aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU